

Buvo šeštadienio rytas, bet ponas Miežinis sėdėjo kambaryje ir laukė.

Ko laukė? Ponas Miežinis ir pats nelabai žinojo ko.

Tai kodėl jis vis dėlto laukė? Šitą jau paprasčiau paaiškinti. Tiktai reikia pradėti nuo sekmadienio:

Sekmadienį sekėsi ir švietė saulė, o tai nedažnai nutikdavo.

Pirmadienį pabeldė į duris. Ponia Raudongūžė įkišo galvą ir pasakė:

- Kas jūs per žmogus, pone Butelini. Ir kad nerūkytumėte kambarį, gadinate užuolaidas! Ir nesėdėkite ant lovų! Kuriam galui tada jums kėdė!

Ponia Raudongūžė buvo kambario savininkė. Supykusi visuomet pravardžiuodavo poną Miežinį „ponu Butelinu“. Šįkart ji įsiuto, nes ponas Miežinis sulaukė svečio.

Svečias, kurį ji įvairavo į kambarį, buvo pono Miežinio moksladraugis. Pavarde Pirmeivis, sveikindamasis jis įteikė pirmųjų aguonų puokštę.

Antrą savaitės dieną, antradienį, ponas Miežinis dirbo. Kaip paprastai.

Trečiadienį į darbą jis važiavo trečiu tramvajumi. Ir šitas dalykas kol kas nesutrikdė pono Miežinio.

Tiktai kai ketvirtadienį kino teatre netikėtai parodė filmą „Fantastiškas ketvertas“, jis pažvalėjo.

Atėjo penktadienis. Ir žiū: jau penktą kartą iš eilės ponas Miežinis gavo laisvą dieną.

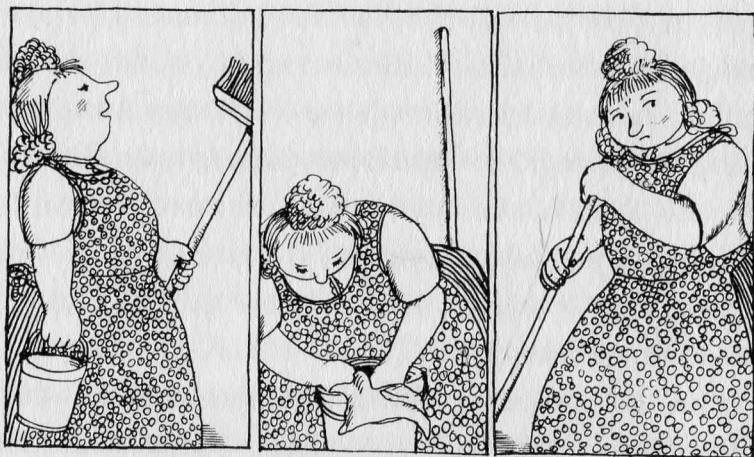
Mat jo viršininkas neapsakomai bijojo vagišių. Tad kasvakar vis kur nors slėpdavo kontoros raktą. Ketvirtadienį jis buvo susigalvojęs ypatingai saugią slėptuvę. Suvyniojo raktą į nosinę, įkišo nosinę į savo aulinį batą, batą pastatė į drabužių spintą, ant jo užmaukšlino skrybėlę, o tada spintą užrakino. Spintos raktą įdėjo į cigarų dėžę, o dėžę įgrūdo į rašomojo stalo stalčių, pastarąjį irgi užrakino. Paskui paslėpė rašomojo stalo stalčiaus raktą.

Ką gi, penktadienio rytą jis kuo tiksliausiai žinojo, kur padėjo kontoros raktą. Tačiau nors galvą pjauk, nebeprišiminė, kur nukišęs rašomojo stalo stalčiaus raktą. Taigi šitas ponulis negalėjo atsirakinti stalčiaus ir išsiimti spintos rakto, kurio jam reikėjo pasiimti kontoros raktui. Tad ką daugiau jis galėjo sugalvoti? Tiktai paleisti iš darbo poną Miežinį ir mąstyti. Tiek laiko, kol galų pagalėj prisimins, kur paslėpė raktą.

Šitai, tarė sau ponas Miežinis, jau nebe atsitiktinumas: sekmadienis sėkmingas ir saulėtas. Pirmadienis pono Pirmeivio su aguonų puokšte diena. Antradienis antra savaitės darbo diena. Trečiadienis trečiojo tramvajaus diena. Ketvirtadienis yra filmo „Fantastiškas ketvertas“ diena, o penktadienis jau penktą kartą iš eilės laisvas! Todėl ponas Miežinis šeštadienį lūkestingai kiūtojo kambarį ir mąstė, ką jam patėkš ši diena.

Sėdėjo ne tiek jau ir ilgai, kai ėmė trankytis į duris. Ponas Miežinis susijaudinęs sulaukė kvapą ir nepratarė nė žodžio. Tačiau į kambarį nešina kibiru ir šepečiu įvirto tiktai ponia Raudongūžė.

- Tikriausiai nesugebat pasakyti „prašau“ kaip visi normalūs žmonės? - paklausė ji ir taip dėjo kibirą ant grindų palei poną Miežinį, kad kibiras net sužvangėjo. Išsigandęs jis parietė kojas po kėde. Ponui Miežiniui taip ir knietėjo atsikirsti: „Normalus žmogus neina į vidų,

jeigu niekas neatsako jam „prašau!“ Bet ponas Miežinis buvo malonus ir draugiškas žmogus ir neapkentė barnių. Be to, mažumėlę prisibijojo ponios Raudongūžės, nes toji buvo aukštesnė už jį bene visa galva. Ir dar kambario savininkė, bet kada galėjo išgrūsti jį gatvėn. Todėl ponas Miežinis apskritai nieko neatsakė.

– Matyt, prarijote liežuvį, pone Miežini? – toliau kalbino jį ponia Raudongūžė imdamasi šluoti kambarį.

– Ar nemalonėtumėte mano kambario sutvarkyti kiek vėliau? – išdrįso tylutėliai klaustelėti ponas Miežinis.

– Drožkit pasivaikščioti, jei šitas laikas jums netinka! – šiurkščiai drėbė jam ponia Raudongūžė. Ir tuojau pat paliepė: – Pakelkite kojas! – Ir šepėčiu čiuožtelėjo pono Miežinio kojų link. Tas klusniai surietė kojas ir susikėlė

ant kėdės, kur sėdėjo pats. – Nevala jūs! – suspiegė ponia Raudongūžė, pamačiusi, ką jis padarė. – Lipat su batais ant mano gražiosios kėdės! Tučtuojau maukit į virtuvę ir atneškite skudurą!

Ponas Miežinis nuskubėjo į virtuvę. Kai grįžo, ponia Raudongūžė negalvodama jau buvo užkėlusį jo kėdę ant stalo ir šlavė grindis. Atsidusęs jis pasiėmė skrybėlę, apsilvilko švarką ir išėjo.

– Kur susiruošėte? – sušuko jam įkandin ponia Raudongūžė.

– Pasivaikščioti!

